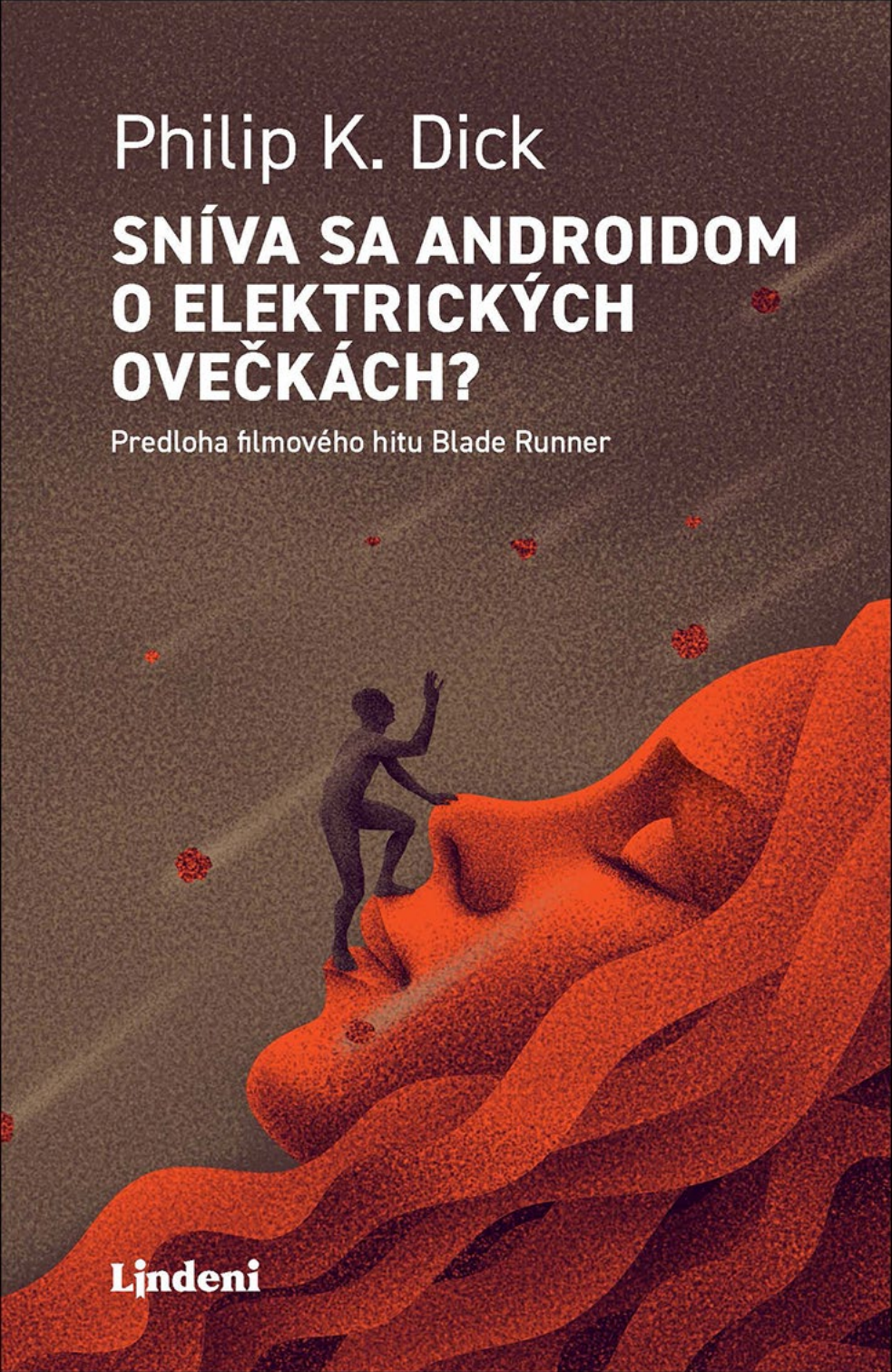

Philip K. Dick

SNÍVA SA ANDROIDOM O ELEKTRICKÝCH OVEČKÁCH?

Predloha filmového hitu Blade Runner

Ljndeni

Sníva sa androidom o elektrických ovečkách?

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Philip K. Dick

Sníva sa androidom o elektrických ovečkách? – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SNÍVA SA ANDROIDOM O ELEKTRICKÝCH OVEČKÁCH?

Philip K. Dick

⦿

**SNÍVA SA
ANDROIDOM
O ELEKTRICKÝCH
OVEČKÁCH?**

⦿

Z angličtiny preložil Jozef Klinga

Ljndeni

Venujem Maren Auguste Bergrudovej
10. august 1923 – 14. jún 1967

V mojich snoch stále trávou kráča
sťa duch, ktorému rosa nohy máča,
kým z diaľky spievam ako ranné vtáča.

Yeats

Auckland

Včera zomrela korytnačka, ktorú v roku 1777 daroval objaviteľ kapitán Cook tongskému kráľovi. Dožila sa takmer 200 rokov.

Zviera, ktoré pomenovali Tu'Imalila, zomrelo na pozemku kráľovského paláca v Nuku'alofa, hlavnom meste Tongy.

Tongania voči korytnačke prechovávali veľkú úctu a kráľovská rada vymenovala špeciálnych opatrovateľov, ktorí sa o ňu mali starať. Pred niekoľkými rokmi korytnačka počas požiaru v buši oslepla.

Rádio Tonga oznámilo, že Tu'Imaliline pozostatky budú prevezené do Aucklandského múzea na Novom Zélande.

Agentúra Reuters, 1966

1. KAPITOLA

AUTOMATICKÝ BUDÍK nalaďovača vedľa jeho postele zobudil Ricka Deckarda malým radostným elektrickým kopancom. Prekvapene – bol vždy prekvapený, keď sa takto bez predchádzajúceho upozornenia zobudil – sa posadil na posteli, vstal vo svojej pestrofarebnej pyžame a ponáťahoval sa. Vedľa vo vlastnej posteli teraz otvorila sivé, neveselé oči jeho manželka Iran, zažmurkala a s povzdychom ich opäť zatvorila.

„Nastavila si si Penfield na prislabý stupeň,“ povedal jej. „Upravím ti ho, potom sa preberieš a...“

„Na moje nastavenie mi nesiahaj!“ osopila sa naňho. „Ja *nechcem* byť bdela.“

Sadol si na okraj jej postele, naklonil sa k nej a jemným tónom jej vysvetlil: „Keď si napätie nastavíš dosť vysoko, budeš rada, že si hore. V tom tkvie celé tajomstvo. Pri nastavení C prekoná, tak ako u mňa, prah vedomia.“ Priateľsky ju potľapkal po holom, bledom pleci, lebo chcel byť vľúdny k celému svetu – *jeho* prístroj bol nastavený na *D*.

„Nedotýkaj sa ma tými svojimi surovými policajnými paprčami!“ zavrčala Iran.

„Ja predsa nie som policajt.“ Teraz bol podráždený, hoci si túto náladu na prístroji nenastavil.

„Si ešte horší než policajt,“ povedala mu jeho žena s ešte stále zatvorenými očami. „Si vrah, ktorého si fízli najali.“

„Za celý svoj život som nezabil nijakú ľudskú bytosť.“ Jeho podráždená nálada sa teraz zintenzívnila a premenila sa na vyslovene nevraživú.

Iran hlesla: „Len tých androidích chudákov.“

„Všimol som si, že za prémie, čo mi za nich vyplatia, si neváhaš kúpiť hocičo, čo sa ti práve zapáči.“ Vstal a podišiel k ovládaciemu pultu svojho nalaďovača. „Keby si radšej odkladala peniaze, aby sme si konečne mohli kúpiť skutočnú ovcu a nie taký elektrický podvrh, čo nám stojí na streche. Iba jedno elektrické zviera, to je všetko, čo som si za všetky tie roky tvrdo vyslúžil, kým som sa vypracoval tam, kde som.“ Pred pultom zaváhal a premýšľal, či si má zvoliť tlmič talamu, ktorý by potlačil jeho nahnevanú náladu, alebo radšej stimulant, ktorý by ho dostatočne povzbudil, aby z tejto hádky odišiel ako víťaz.

Iran otvorila oči a sledovala ho. „Ak si teraz vyberieš jedovatejšiu náladu, urobím to isté. Pustím si ju naplno a potom zažiješ hádku, ktorá zatieni všetky doterajšie.“ Rezkovo vstala z postele, priskočila k ovládaciemu pultu vlastného nalaďovača, vyzývavo sa naňho pozrela a čakala.

Povzdychol si a napokon sa pod tou hrozbou vzdal. „Nastavím si, čo som si nadnes naplánoval.“ Preskúmal rozpis na 3. január 1992 a zistil, že ho čaká pracovno-profesionálne rozpoloženie. „Ak si to nastavím podľa plánu,“ začal opatrne, „urobíš to isté?“ Čakal. Bol natoľko obozretný, aby sa k ničomu nezaväzoval, dokým jeho žena nebude súhlasiť.

„Môj plán na dnešok pozostáva zo šesťhodinovej sebaobviňujúcej depresie,“ vyhlásila Iran.

„Čože? Prečo si si naplánovala niečo také?“ To stávalo celý účel nalaďovača na hlavu. „Ani som nevedel, že by si niečo také dokázala nastaviť,“ priznal zarazene.

„Raz popoludní som tu sedela,“ odvetila Iran, „a prirodzene som si pustila Kamoša Bustera a jeho Priateľských priateľov. Hovoril o obrovskej novinke, ktorú sa nám chystá prezradiť, a potom pustili tú ohavnú reklamu, čo nenávidím, vieš, tú na Perfektné olovené suspenzory. Tak som na chvíľu vypala zvuk. A potom som začula dom, túto budovu. Počula som...“ Mávla rukou.

„Prázdne byty,“ dokončil Rick. Občas ich začul aj on, v noci, keď mal spať. A predsa, v týchto časoch sa poloplný obytný dom cenil vzhľadom na hustotu obyvateľstva vysoko. Tam, kde pred vojnou bývali predmestia, sa dali nájsť úplne prázdne domy... aspoň to tak počul. Nezisťoval, či je tá informácia pravdivá – ako väčšina ľudí si ju nemienil overovať na vlastnej koži.

„V tej chvíli,“ pokračovala Iran, „keď som mala úplne stlmený televízor, som bola v nálade číslo tristoosemdesiatdva, práve som si ju nastavila. Takže aj keď som tú prázdnotu vnímala, necítila som ju. Mojou prvou reakciou bola vďačnosť, že si môžeme nalaďovač dovoliť. Ale potom mi došlo, aké je to nezdravé, cítiť neprítomnosť života, nielen v tejto budove, ale všade, a nijako nereagovať – chápeš? Asi nechápeš. Toto sa kedysi považovalo za príznak duševnej choroby. Vravelo sa tomu *absencia primeranej reakcie*. Nechala som televízor stlmený, sadla som si k svojmu nalaďovaču a experimentovala som. Nakoniec som zistila, ako sa nastavuje zúfalstvo.“ V jej tmavej, peknej tvári sa objavil výraz zadosťučinenia, akoby dosiahla čosi, čo stojí za to. „Tak som si ho naplánovala dvakrát mesačne. Myslím, že je to pre človeka rozumné množstvo času na cítenie absolútnej beznádeje nad všetkým – nad tým, že zostal tu na Zemi, keď každý, kto mal aspoň štipku rozumu, dávno emigroval. Nemyslíš?“

„Ale taká nálada,“ zamyslel sa Rick, „ňa núti, aby si v nej zostala, nechce sa ti už nastavovať inú. Také absolútne zúfalstvo je nekonečná slučka.“

„Vždy si ho nastavím tak, aby sa mi po troch hodinách zaplo automatické preprogramovanie,“ vysvetlila jeho žena strojene. „Na štyristoosemdesiatjednotku. Vedomie nesmier-
nych možností, ktoré budúcnosť ponúka, nová nádej, že...“

„Štyristoosemdesiatjednotku poznám,“ prerušil ju. Tú kombináciu si zvolil veľakrát. Veľmi sa na ňu spoliehal. „Po-
čuj,“ povedal, posadil sa na svoju posteľ, chytil ju za ruky a pritiahol si ju, „aj s tým automatickým preprogramova-
ním je nebezpečné prežívať akúkoľvek depresiu. Zabudni, čo si si naplánovala, a aj ja zabudnem, čo som si napláno-
val. Spolu si nastavíme stoštvorku a prežijeme ju spolu, ty v nej potom chvíľu pobudneš a ja si zatiaľ nastavím svoju
zvyčajnú pracovnú náladu. Takže sa mi bude chcieť zájsť na strechu, mrknúť sa na ovcu a potom odletieť do kance-
lárie a pritom budem vedieť, že tu nesediš s pochmúrnymi
myšlienkami a vypnutým televízorom.“ Pustil jej dlhé, štíhle prsty a prešiel priestranným bytom do obývačky, ktorá ľahko páchla poslednou nočnou cigaretou. Tam sa sklonil a zapol televízor.

Zo spálne sa ozval Iranin hlas: „Neznášam televíziu pred raňajkami.“

„Nastav si osemstoosemdesiatosmičku,“ zavolať Rick, keď sa prístroj zahrial. „Chuť pozerať televíziu, nech v nej beží hocičo.“

„Teraz sa mi nechce nastavovať vôbec nič,“ odsekla Iran.

„Tak si nastav trojku,“ poradil jej.

„Nemôžem si nastaviť stimuláciu mozgovej kôry, aby sa mi chcelo niečo nastavovať! Keď nechcem nič nastavovať, tak toto sa mi chce nastavovať zo všetkého najmenej, lebo

potom by sa mi chcelo niečo nastavovať a táto túžba je mi práve teraz najprotivnejšia. Chce sa mi len sedieť na posteli a civieť do zeme.“ Hlas jej zdrsnel podtónom beznádeje, ako jej duša tuhla, a Iran sa prestala hýbať, lebo sa okolo nej nezadržateľne rozprestrel všadeprítomný povlak obrovskej ťažoby a takmer absolútnej ľahostajnosti.

Zapol zvuk televízie a hlas Kamoša Bustera okamžite zahlaholil a zaplnil izbu. „... ohó, ľudkovia. Nastal čas na krátke správy o počasí. Satelit hlási, že rádioaktívny spad sa očakáva najmä okolo poludnia a potom začne ubúdať, takže vy ľudkovia, ktorí sa odvážite vyjsť von...“

Okolo neho slabulinko zašušťal jej župan a Iran televízor vyplá. „Fajn, vzdávam sa. Niečo si nastavím. Akú ma chceš? Sexuálne blaženú? Cítim sa tak mizerne, že by som to pokojne vydržala. Dočerta. Aj tak na ničom nezáleží.“

„Nastavím niečo nám obom,“ povedal Rick a zaviedol ju späť do spálne. Tam na jej konzole nastavil päťstodeväťdesiatštvorku: radostné uznanie manželovej ušľachtilej múdrosti vo všetkých záležitostiach. Na vlastnej konzole si nastavil tvorivý a svieži prístup k práci, aj keď ho v podstate ani nepotreboval. Bolo to jeho zvyčajné, prirodzené rozpoloženie, ku ktorému mu nechýbala barlička v podobe Penfieldovej umelej stimulácie mozgu.

V zhone sa naraňajkoval – rozhovorom s manželkou stratil čas – a obliekol si pracovný odev, vrátane modelu Perfektného oloveného suspenzora Ajax, aby sa vybral na krytú pasťvinu na streche, kde sa „pásla“ jeho elektrická ovca. Tam ten zložitý kus hardvéru v simulovanej spokojnosti prežúval a uvádzal tak do omylu ostatných nájomníkov v dome.

Samozrejme, aj niektoré zvieratá susedov sa nepochybne skladali z elektronických obvodov-podvodov. Pochopiteľne

do tej záležitosti nikdy nepchal nos, tak ako oni, jeho susedia, nepátrali po tom, ako v skutočnosti funguje jeho ovca. Nemohlo by byť nič nezdvorilejšie. Spýtať sa „Je vaša ovca pravá?“ by bolo horšie porušenie etikety než vyzvedať, či sú niečie zuby, vlasy alebo vnútorné orgány pôvodné.

Ranný vzduch nasýtený rádioaktívnym prachom, sivastý a zacláňajúci slnko, sa okolo neho prevaľoval a tlačil sa mu do nosa. Nechcene zacítil pach smrti. To je trochu silné slovo, opravil sa, keď zamieril k svojmu kúsku trávniku, ktorý mu patrilo rovnako ako ten prehnane rozľahlý byt tam dole. Dedičstvo konečnej svetovej vojny strácalo na sile – tí, ktorí nedokázali prežiť prach, sú už dávno na onom svete, a prach, ktorý časom zredol a dopadal na prežívajúcich jedincov, narúšal iba mozgy a genetickú výbavu. Napriek tomu, že nosil olovený suspenzor, prach, tá každodenná dávka otrávenej špiny, doňho nepochybne presiakol, takže teraz už *nemohol* emigrovať. Zatiaľ ho pri pravidelnej mesačnej zdravotnej prehliadke vždy vyhlásili za normálneho: muž, ktorý by sa mohol rozmnožovať v zákonom stanovenom rozsahu. Lenže raz by sa prehliadka u lekárov sanfranciskej polície mohla skončiť inak. Pôsobením všadeprítomného prachu sa neustále vytvárali nové druhy, ktoré sa vymykali pravidlám. Najomelanejším heslom na plagátoch, v televízii a reklamných letákoch tých čias bolo: „Emigruj alebo zdegeneruj! Vyber si sám!“ Presne tak, pomyslel si Rick, keď otváral bránku na pasienok a kráčal k svojej elektrickej ovečke. Ibaže ja emigrovať nemôžem, vravel si. Kvôli práci.

Pozdravil ho majiteľ príľahlej pastviny, sused z vedľajšieho bytu, Bill Barbour. Aj on už bol oblečený do práce, ale zastavil sa tu, aby sa pozrel na svoje zvieratá.

„Moja kobyla,“ oznamoval Barbour celý rozžiarený, „je žrebná.“ Ukazoval na veľkú peršeronku, ktorá tu stála a neprítomne hľadela do prázdna. „Čo na to povieť?“

„Poviem, že čoskoro budete mať dva kone,“ odpovedal Rick. Už bol pri svojej ovci. Ležala, prežúvala a ostrážitými očami sledovala, či jej Rick náhodou nepriniesol ovos. Domnelá ovca mala zabudovaný obvod citlivý na ovos. Pri pohľade na zrno by presvedčivo vyskočila na nohy a začala sa k nemu terigať. „A čo ju oplodnilo?“ spýtal sa Barboura. „Viator?“

„Kúpil som tú najkvalitnejšiu oplodňovaciu plazmu, ktorá sa dá v Kalifornii zohnať,“ informoval ho Barbour. „Vďaka kontaktom, ktoré mám na ministerstve poľnohospodárstva v oddelení chovu dobytka. Nepamätáte sa, ako tu minulý týždeň bol inšpektor a prezeral si Judy? Chceli by jej žriebä, lebo nemá konkurenciu.“ Barbour priateľsky potľapkal kobyľu po krku a tá k nemu zdvihla hlavu.

„Nepremýšľali ste o tom, že kobyľu predáte?“ spýtal sa Rick. Čo by len dal za vlastného koňa, vlastne za hocikaké zviera. Vlastniť a chovať nejakú napodobeninu malo v sebe čosi demoralizujúce. Napriek tomu to bolo zo spoločenského hľadiska žiaduce vzhľadom na nedostatok skutočného tovaru. Nemal preto na výber a musel pokračovať. Aj keby mu nezáležalo na sebe, bola tu jeho žena a Iran na tom záležalo. Veľmi.

Barbour pokrútil hlavou: „Bolo by nemorálne, keby som predal svojho koňa.“

„Tak predajte to žriebä. Mať dve zvieratá je nemorálnejšie než nemať žiadne.“

Barbour sa rozpačito spýtal: „Ako to myslíte? Kopec ľudí má dve zvieratá alebo aj tri, štyri – napríklad taký Fred Washborne, majiteľ riasovej plantáže, kde pracuje môj brat, má dokonca päť zvierat. Nevideli ste vo včerajšej *Kronike* článok o jeho kačke? Vraj je to tá najväčšia a najťažšia pŕžmovka lesklá na Západnom pobreží.“ Susedove oči sa zahľadeli

do diaľky a predstavovali si to bohatstvo. Akoby upadol do tranzu.

Rick si prehľadal vrecká kabáta a našiel pokrkvany, mnohokrát prečítaný výtlačok januárového Sidneyho katalógu zvierat a hydiny. Pozrel sa do registra, našiel žriebäta (pozri kone, potomstvo) a zbadal bežné štátne ceny. „Môžem si kúpiť žriebä peršerona od Sidneyho za päťtisíc dolárov,“ povedal nahlas.

„Nie, nemôžete,“ opravil ho Barbour. „Pozrite sa do zoznamu ešte raz – je to kurzívou. To znamená, že nemajú nijaké na sklade, ale toľko by si zaň vypýtali, keby ho na sklade mali.“

„Dajme tomu,“ navrhol Rick, „že vám budem platiť desať mesiacov päťsto dolárov mesačne. Plnú katalógovú cenu.“

Barbour ľútostivo odvetil: „Deckard, vy nechápete, ako to s koňmi chodí. Má to svoj dôvod, že Sidney nemá na sklade žriebäta peršeronov. Žriebäta peršeronov jednoducho majiteľa nemenia – ani za katalógovú cenu. Sú hrozne vzácne, aj tá trocha nižšej akosti.“ Naklonil sa cez ich spoločný plot a živo gestikuloval. „Mám Judy už tri roky a za celý ten čas som nevidel krajšiu a kvalitnejšiu kobyľu peršerona. Keď som ju chcel získať, musel som letieť do Kanady a osobne som si ju sem priviezol, aby som si bol istý, že mi ju nikto neukradne. Len čo si priveziete takéto zviera niekam do blízkosti Colorada alebo Wyomingu, ľudia vás pokojne aj odkráľujú, len aby sa ho zmocnili. A viete prečo? Lebo pred konečnou svetovou vojnou ich po svete behali doslova stovky...“

„Ale,“ skočil mu Rick do reči, „keď vy máte dva kone a ja žiadneho, priamo tým porušujete základy teologickej a morálnej štruktúry mercerizmu.“

„Vy máte svoju ovcu. Dopekla, môžete vo svojom živote prežiť Vzostup, a keď schmatnete obe držadlá empatie, dosiahnete ho čestne. Keby ste nemali tú starú ovcu, videl

by som vo vašom postoji logiku. Isteže, keby som mal dve zvieratá a vy žiadne, bránil by som vám tým naozaj splynúť s Mercerom. Ale každá rodina v tomto dome – počkajte, môže ich tu bývať asi päťdesiat, jedna na každé tri byty, ako to tak rátam –, každý z nás má nejaké zviera. Graveson má tamto kura.“ Mávol rukou k severu. „Oakes so ženou majú toho veľkého ryšavého psa, ktorý v noci breše.“ Zahľbal sa. „Ed Smith má tuším v byte mačku, aspoň to hovorí, ale nikto ju nikdy nevidel. Možno to len predstiera.“

Rick prešiel k svojej ovci, sklonil sa a prehrabával sa prstami v hustej bielej vlne – aspoň tá bola pravá –, kým konečne nenašiel to, čo hľadal: skrytý ovládací panel prístroja. Kým Barbour civel, Rick otvoril kryt ovládania a ukázal mu ho. „Vidíte?“ povedal susedovi. „Teraz už chápete, prečo to žriebä tak strašne chcem?“

Barbour po chvíli prehovoril: „Chudák. Bolo to vždy takto?“

„Nie,“ odpovedal Rick a zatvoril kryt ovládacieho panela elektrickej ovečky. Narovnal sa, otočil a pozrel sa susedovi do tváre. „Pôvodne som mal skutočnú ovcu. Dal nám ju môj svokor, keď sa chystal emigrovať. Potom, asi pred rokom, pamätáte sa predsa, ako som ju bral k veterinárovi – boli ste tu hore, keď som sem prišiel a našiel som ju ležať na boku, lebo nemohla vstať.“

„Postavili ste ju na nohy,“ spomenul si Barbour a prikývol. „Áno, podarilo sa vám ju postaviť, chvíľku chodila do kruhu, ale po minúte či dvoch opäť spadla.“

Rick prikývol. „Ovce dostávajú čudné choroby. Lepšie povedané, ovce dostávajú kopec chorôb, ale príznaky sú vždy rovnaké: ovca nemôže vstať a neexistuje spôsob, ako rozoznať, či je to len vyvrtnutá noha alebo vám zviera zomiera na tetanus. Na ten moja ovca zomrela: na tetanus.“

„Tu hore?“ neveril Barbour. „Na streche?“

„Seno,“ vysvetľoval Rick. „Raz som z balíka neodmotal všetok drôt. Kúsok mi v ňom zostal a Hundroška – tak som ovcu pomenoval – sa škrabla a dostala tetanus. Zobral som ju k veterinárovi, ale Hundroška zomrela. Veľa som o tom premýšľal a nakoniec som zavolať do jedného z tých obchodov, kde vyrábajú umelé zvieratá, a ukázal som im jej fotku. Vyrobili mi toto.“ Ukázal na ležiacu napodobeninu zvierťa, ktorá neprestávala dôkladne prežúvať a ostražito pátrala po akejkoľvek známke ovsa. „Skvelá práca. A venoval som jej už toľko času a pozornosti, akoby bola skutočná. Lenže...“ Pokrčil plecami.

„Nie je to to isté,“ dokončil Barbour.

„Takmer je. Cítite sa pritom rovnako – musíte na ňu dávať pozor rovnako, ako ste dávali, keď bola naozaj živá. Lebo sa môže pokaziť a potom by to každý v dome zistil. Už som ju dával šesťkrát do servisu, väčšinou išlo o drobnosti, ale keby si to niekto všimol – raz sa jej napríklad pokazila páska s hlasom alebo sa nejako zasekla a neprestávala bečať – všetci by vedeli, že je to *mechanická* porucha.“ Dodal: „Auto zo servisu týchto napodobení je, samozrejme, označené ako *nemocnica pre zvieratá*. A vodič sa oblieka ako veterinár, chodí celý v bielom.“ Odrazu sa pozrel na hodinky a uvedomil si, že by už mal ísť. „Musím letieť do práce,“ oznámil Barbourovi. „Dovidenia večer.“

Keď vyrazil k svojmu autu, Barbour za ním rýchlo zavolať: „Sused, nikomu v dome nič nepoviem!“

Rick zastal a začal ďakovať. Ale potom mu na krk dýchlá trocha toho zúfalstva, o ktorom hovorila Iran. „Možno na tom vlastne vôbec nezáleží.“

„Ale potom by sa na vás pozerali zhora. Nie všetci, ale niektorí áno. Viete predsa, čo ľudia narobia, keď sa nie-

kto nestará o zvierá. Považujú to za nemorálne a bezcitné. Chcem povedať, že technicky vzaté nejde o zločin, ako to bolo tesne po konečnej svetovej, ale ten pocit tu stále je.“

„Bože,“ hlesol Rick bezmocne a rozhodil rukami. „Ja predsa chcem nejaké zvierá. Stále sa snažím nejaké kúpiť. Ale s tabulkovým platom zamestnanca mesta...“ Keby sa tak na mňa v práci opäť usmialo šťastie, pomyslel si. Ako pred dvoma rokmi, keď sa mu podarilo vyradiť štyroch androidov za jeden mesiac. Keby som vtedy vedel, uvažoval ďalej, že Hundroška zomrie... ale stalo sa to pred tým tetanom. Pred tým päťcentimetrovým kúskom drôtu, ktorý vyzeral ako podkožná ihla.

„Mohli by ste si kúpiť mačku,“ navrhol opatrne Barbour. „Mačky sú lacné, pozrite sa do Sidneyho katalógu.“

Rick potichu odvetil: „Nechcem domáceho maznáčika. Chcem to, čo som pôvodne mal, veľké zvierá. Ovcu alebo, ak zoženiem dosť peňazí, kravu alebo býka, alebo to, čo máte vy. Koňa.“ Odmena za odpratanie piatich androidov by to zaplatila, uvedomil si. Tisíc dolárov za kus ako bonus k platu. Potom by som niekde, od niekoho zohnal to, čo chcem. Aj keď v Sidneyho zozname zvierat a hydiny je to uvedené kurzívou. Päťtisíc dolárov – lenže, pomyslel si, tých päť androidov sa najprv musí dostať z niektorej kolonizovanej planéty na Zem, to nemôžem zariadiť, nemôžem päť z nich prinútiť, aby sem prileteli, a aj keby som mohol, po celom svete je veľa iných policajných agentúr s nájomnými lovcami. Androidi by si museli dať záležať a usadiť sa v Severnej Kalifornii a hlavný nájomný lovec tejto oblasti, Dave Holden, by musel zomrieť alebo odísť do dôchodku.

„Kúpte si cvrčka,“ radil mu Barbour duchaplne. „Alebo myš. Pozrite, za dvadsaťpäť babiek kúpite dospelú myš.“

Rick ho upozornil: „Vaša kobyľa by mohla nečakane zomrieť rovnako ako Hundroška. Až sa dnes večer vrátite

domov z práce, mohli by ste ju tu nájsť s otrčenými kopytami ako nejakého chrobáka. Presne ako ste povedali – ako cvrčka.“ Rázne kráčaľ preč, s kľúčmi od auta v ruke.

„Prepáčte, ak som vás urazil,“ ospravedlnil sa Barbour nervózne.

Rick Deckard mlčky otvoril dvere svojho vznášadla. Nemal už susedovi čo povedať. Hlava plná práce, celý deň pred sebou.

2. KAPITOLA

V OBROVSKEJ, prázdnej, polorozpadnutej budove, ktorá kedysi bola domovom tisícov ľudí, vnucoval jediný televízny prijímač svoj program neobývanej miestnosti.

O ruinu, ktorá teraz nikomu nepatrila, pred konečnou svetovou vojnou jej obyvatelia dbali a udržiavali ju. Kedysi tu bolo predmestie San Francisca, krátky úsek visutej jednokoľajky a celý polostrov, podobne ako strom plný vtákov, prekypoval životom, názormi a sťažnosťami, ale teraz boli ostrážití majitelia buď mŕtvi, alebo sa odsťahovali na niektorú z kolonizovaných planét. Väčšinou urobili to prvé – bola to drahá vojna aj napriek siláckym predpovediam Pentagonu a jeho arogantného vedeckého vazala, korporácie Rand, ktorá sídlila neďaleko odtiaľ. Podobne ako majitelia domov zmizla nadobro aj korporácia. Nikomu nechýbala.

Navyše si dnes už nikto nepamätal, prečo vojna vypukla a kto vyhral, ak vôbec mala víťaza. Prach, ktorý kontaminoval väčšinu povrchu planéty, nevznikol v nijakej krajine a nikto, ani vtedajšie znepriatelené strany, ho nemal v pláne. Najprv na počudovanie zdochýnali sovy. Vtedy to vyzeralo takmer vtipne, keď sa tučné, našuchorené biele vtáky považovali na každom kroku, na dvoroch aj uliciach. Živé sovy